

JÚLIO ONDREJ (55)

generálny riaditeľ Asociácie lekárníkov Slovenska, manažér, šéfredaktor časopisu Poradcu lekárnik, cestovateľ, autor odborných článkov o psychológii manažovania, publicista, novinár, esejista, autor kníh aforizmov (Pred transfúziou, V spätnom zrkadle, Pod kožu, Tak kopni a uvidíš)...v tejto dobe pripravuje knihu Manažér za tárou, Tak klikni a uvidíš a Hodina mŕtvych očí.

„...poézia je príliš intímna ingrediencia života a preto nie je dôležité čo chcel básnik povedať, dôležité však je to, čo na to povie čitateľ a ešte dôležitejšie je to, čo to dá čitateľovi, a to čo bude vedieť len on a jeho svet..., kde nech nikdy nechýba láska, neha a vášeň!“

KATKA VOLČKOVÁ SLÁVIKOVÁ (32)

výtvarníčka, výtvarná pedagogička Základnej umeleckej školy
– výtvarný odbor v Prešove

„...neuveriteľné, konečne niekto píše o tom čo ja maľujem – takáto bola moja prvá myšlienka po prečítaní labyrintu intímnych Julových poetických slov, plných vyznaní o ľudskej prirodzenosti, dychtivej túžbe osobných spomienok prepletených vášňou a zmyslových impulzov. Júlio je pre mňa autor ktorého slovné dotyky zmyselných duší nie sú živočíšne, ale nádherne láskavé, pôsobiace pre vnímavého čitateľa ako rozpúšťadlo a ak by mi ich niekde pošepol do uška milovaný, tak sa pri tom rozpustím ako čokoládka“

NEPKČE Z cyklu: "Dúhový labyrint" Júlio Ondrej

Júlio Ondrej

DÚHOVÝ LABYRINT

POĎAKOVANIE

Velikánske ďakujem sponzorom a partnerom..... a najmä svojim láskam a priateľom a hlavne KATKE-Slávik iskrivým ťahom štetca, že táto kniha má dušu, ktorej sa dá dotknúť, do ktorej sa dá prevteliť a ktorá dokáže objasniť a stisnúť a dať priestor pre horúcu vášeň, jemnú erotiku a city stimulujúce ľudské teplo, ktorého nikdy nebude dosť ...

Možno práve tieto erotické rýmy teraz do dlane vysypané ako mikroskopické čiastočky pre potešenie ako z antickej amfory intimity nám dajú vesmír zmyselného unášania sa pre jednoduchú ľudskú vášeň a pre naplnenie nehy postihnutou túžbou...

Láska je o dotyku plnom poznania, očakávania i prekvapenia, je o človeku, v človeku a pre človeka a je o vôni a chuti sa dotýkať a hľadať v labyrinte známeho v nepoznanom i opačne. Je o zemi, oblohe, vode, korení a o dúhových farbách, a preto sa pri začítaní do veršov vysypaných zo skúseností a spomienok skúsme dotknúť telom a myšlienkou vody, svetla a tepla a všade, kde to všetko začína...

„...nechaj sa viesť svetlom i tmou lebo medzi nebom a zemou je spojnica spektra bludiska východísk a cieľ hľadania a nájdenia zvláštneho farebného úkazu, a aj napriek tomu, že pominie ako dúha nad zapršanou lúkou, stojí za to a nemusí to byť len za dažďa...“

Aj básňou možno vydať tajomstvá a podeliť sa s ňou o rozkoš, osudy, sklamanie a najmä o očakávania, že lásku sa oplatí hľadať a ešte viac dávať..., veď poézia je korením nehy a oltárom očakávaného dotyku.

Možno aj tieto veršované myšlienky a spomienky dokážu vystúpiť z tieňa naozajstných umelcov poézie a prispieť k tomu, že život s láskou bude mať naozajstnú šťavu.

Tak čítaj a dotýkaj sa. A nechaj sa objímať myšlienkami intímneho vesmíru a dovoľ sebe objímať a dovoľ, aby niekto prijal objatie tvojich myšlienok voňajúcich tajomstvami teplučkej a vyzývavej tmy, šera a svetla a hlavne ľudského tepla a nehy...

NA DOSAH...

Sladkosť tiel
sa prevažuje do všetkých strán sveta,
sme blízko pri každej
a už sú na dosah zemskej póly
a ani vesmír nás neminul...

Sladkosť tiel
je zavesená v nás a v mlkvosti túžob
a vysieľa vzrušené i neukojené kométy...

Smäd v nás
je povoleným mučením
a hasenie zasa zákonom zemskej tiaže...

Raz k sebe
a raz od seba bežíme
v rytme cválajúceho tepu
a nerozdvojiteľní a nedosýtení
a večne hladní
zanikáme v opakovaní
večnosti tajomstiev tiel...

Pýtam si lístok možno do histórie... píše sa v jednej z týchto básní.

História je návrat, história je to, čo odišlo, história je to, čo zostalo v nás z prežitého. Často sa pokúšame o návraty do našej histórie... Kam? Do času? Do priestoru? Do svojho psychického, či do svojho fyzického sveta? Kam vlastne? Aké návraty či aké pohľady vpred nám ponúkajú tieto tiché verše v súznení s týmito nežnými kresbami?

Spomienka – aj toto slovo zaznie v knižke. Lístok do histórie prináša spomienku. Spomienka odhaľuje prežité, ale súčasne ho od nás vzdáva, lebo je „len“ spomienkou. Sú však tieto verše spomienkami? Nevieme, ani nemusíme naisto vedieť, môžeme však spomienku cítiť. Spomienka má totiž mnoho tvárí a každá z nich ponúka iný lístok na ceste do histórie.

Spomienka môže horieť ako oheň, plápoláť, blkotať, chvieť sa. Ak spomienka plápolá ako veľká vatra, môže nás spáliť, pretože asi vrátila hlboký spaľujúci plameň citu, zážitku, predstavy, či spaľujúco ostrú myšlienku – z histórie, z našej osobnej histórie. Spomienka môže blkotať tak silno, že nás stravuje, ničí, ale pritom kričí, hrmí, fučí, aby sme nielen cítili, ale aj počuli a videli, že nás spomienka bolí. Lebo spaľovanie spomienkou bolí, hoci niekedy bolí tak sladkokrásne... Sladkokrásny plameň osvetľujúci, prinášajúci teplo – ale spaľujúci.

Spomienka sa môže chvieť ako jemný plamienok, keď sa ešte len triesky rozhorievajú a väčšie polienka i polená len zatažujú vzduch nad ním, avšak už púšťajú prvé molekuly vzduchu, aby sa plamienok rozhorel. Spomienka, náš návrat do histórie našťastie máva dosť sily a dokáže sa rozhorieť tak, že o chvíľu najväčšie polená žiaria ohnivou červenou a žltou.

Pri tom všetkom spomienka páli. Neslobodno sa k nej veľmi približovať, len tak opatrne a placho, ako to robia tieto básne, inak by sme sa mohli v prítomnosti popáliť. Je lepšie k nej pristupovať ako neznalé dieťa pristupuje k ohňu – cíti, že mu oheň môže ublížiť, ešte nevie ako, ale približuje sa

k nemu s bázňou, pomaly a bojazlivo ňaťahuje ruku, aby v tom veľkom strachu pocítlo páľavu ohňa. Páľava spomienky... prudká páľava, pomalé vyhorievanie, dlhodobé tlenie, žeravá pahreba.

Pýtame si lístok do histórie, ale vieme, že je to nebezpečné. Zostaňme opatrní a plachí ako tieto verše a maľby.

Spomienka na nás dýchne ako jarný vetrík. Ak si však nedáme pozor a naplno sa jej nadýchneme, môže byť ešte dosť zimne studená a privodiť nám ťažký zápal pľúc. Keď vnikne do nás, môže sa zmeniť na víchricu, orkán, tajfún, hurikán, uragán, mistrál, tornádo. Jarný vánok spomienky preveje cez všetky kúty našej mysle a nášho srdca, aby odtiaľ vymietol zimný nános špiny, chladu a plesní, vyčistí nás – ale ak sa tam zmení na meluzínu, beda nám, zostane v nás čistý, sterilný chlad čerstvo vykachličkovanej a sterilizovanej kúpeľne.

Opatrne narábajme so spomienkou, aby sa okolo nás krútila tak, ako sa krútia tieto básne – vzduch sa jemne vlní okolo našej mysle a nášho srdca, spomienka sa len pomaličky kolíše na prúde vzduchu ako páperie. Máme čas ju uchopiť, môžeme vychutnať jej kolísanie, nevadí nám, že o chvíľu spočinie na tvrdej zemi, lebo medzitým s pôžitkom ochutnáваме všelijaké príchute.

Spomienka nás prevedie cez širokú rieku prítomnosti. Kam? Možno späť do prítomnosti, možno nám otvorí priezor na pohľad do budúcnosti, ale pravdepodobne nám umožní nazrieť na druhý breh prítomnosti – na minulosť, na našu históriu. Ale pozor, možno nás prevezie cez rieku Styx, rieku hrôzy, takže v člne spomienky vidíme všetko, čo by sme o sebe radšej nepočuli, nevideli, nepoznali. Lístok sa premení na hrôzostrašnú priepustku do vriacej rieky krvi v Danteho pekle. Alebo nás prevezie cez rieku Léthé, rieku zabudnutia, takže v člne spomienky zabudneme na prítomnosť, ktorú sme pred plavbou nechali na brehu a myslíme už len na to, čo nás čaká v histórii na druhom brehu. Lístok je lístkom zabudnutia. Nie však tieto básne.

Básne a spomienka v nich nás nechajú uprostred rieky pokojne sa hojdať na vlnách tichej dunajskej delty, aby si naša duša a naše srdce odpočinuli od víchrice prítomnosti.

Hojdáme sa na vlnách, aby nás nestrávil plamene ohňa, ktorý so sebou spomienka prináša. Prudké vlny rozvodnených horských potokov a riek sme dávno nechali za sebou, more zabudnutia a rozplynutia sa vo večnosti je ešte pred nami, spomienka nás hojdá ako kolíska.

Lístok do histórie nám v týchto básňach prináša ešte jednu podobu spomienky. Aby sme sa neutopili v vlnách Styxu, aby nás nestrávil plameň spomienkovej bolesti, aby nás neodniesol uragán spomienok, usadí nás táto spomienka na zem. Spomienka nám nájde voňavú ornicu, ktorá je otvorená pre prijatie semena a svojou vôňou sľubuje plné plody. Niekedy nás usadí na stvrdnutú, popraskanú a smädnú zem, ktorá roky nedostala vlahu. Alebo nás zavlečie na nekonečné saharské piesky, na ktorých sa nemáme čoho zachytiť, lebo sa neustále premiestňujú, neustále menia tvar, a pritom sú vlastne stále rovnaké. Alebo nás spomienka zavlečie do močaristej pôdy, kde namiesto toho, aby sme sa pevne postavili, sa ponárame hlbšie a hlbšie do spomienok, až v ich zahynieme.

Tieto básne ponúkajú iné posedenie na zemi. Neusadia nás na nepreniknuteľnú ílovitú zem, ktorá neprepustí žiadnu inú spomienku. Usadia nás na úrodnú černoziem, plodnú, voňavú, lákavú, sviežu a otvorenú ďalším spomienkam, ďalším predstavám. Tieto básne nám ponúkajú plodnosť duše a plodnosť srdca.

Báseň je živel, ktorý v nás vyvolá spomienku. Báseň je lístok na cestu, počas ktorej k nám príde spomienka. Spomienka je dýchnutie, ktoré nás privedie naspäť k živlu – k ohňu, k vzduchu, k vode, k zemi – k básni. K chvejúcemu sa a tichému slovu.

DLANE

Tvoja a moja ruka.
Tvoja a moja dlaň.
Dve ruky a dve dlane.
Dotyk.
Bojazlivý a nežný.
Pevnejšie stisnúť a zovrieť.
Upliesť košík z prstov a rúk.
Zakaliť stisk.
Zovrieť.
Dve ruky.
Dve dlane.
Naše.
Obyčajný symbol.
Poznanie.
Jednota.
Vzrušenie.
Očakávanie.
Pokračovanie.
Tvoja ruka a moja dlaň.
Tvoja dlaň a moja ruka.
My.

AJ TAK LEN S TEBOU

Zvliekam nehu z tvojho tela
všetkým čo mám,
zvliekam rozkoš z tvojho tela
všetkým čo budem mať,
zvliekam bujarosť mladých kopýt
všetkým čo nájdem.

Chvíľku si so mnou
inde i všade,
kde sa dá blízko rozdeliť
na ďalší nádych.

Lahulinké opýtanie na mňa kývlo
a žiada nové farby dúhy
a žiada tieň žiadne,
len aby všetko nebolo nikdy ináč.

11.11.2011 / 12.00

Zeynep Binyaz / 12

11.11.2011 / 12

BEZ NÁZVU

Smútočný pochod mojich slov
je na rahnách lode
a odváža nepreclený tovar
preč od snov.

Pláva v bezmocnosti
a v bezvetrí,
pláva po bezmennom mori,
kotví na ostrove tvojho mena
s batohom deravým.

MILUČKÁ

Milučka si.

A veľmi.

So všetkým čo dávaš i berieš.

Aj ja zoberiem a vrátim.

A vždy aj na viac pridám.

A handwritten signature in grey ink, appearing to read 'Milučka'.

2019/12/15

$$E_{\text{Lys}} = \text{P}(\text{P}^{\text{Lys}} | \text{Lys}) = 4$$

Page 29

AKO VEĽMI

Nechaj ma nahmatať kadere
a nekonečnú ženskú vlhkosť
a krídla neba padajúce ti na prsia.

Nechaj ma byť твоjim dychom,
kým všetko zmalátnie
tajomnou únavou.

BEZ NÁZVU

Z DENŮ ŽIVOTNÍHO ÚSTUPNÍ 5

SÝKORA 2013

NEPOKOJE

Očakávania.

Aké?

Obavy.

Pred čím?

Cítim ako ti smútok tróni na riasach
a vo veterných krídlach naďalej
prenikajú spomienky.

Ľakáš ma v nežnej rýchlosti.

Hviezda neumiera v sivom osídle.

Máš radosť zo zahojenej priepasti.

НЕПКОЕ

Е. ЗИМАН, 2007

Л. З.

MYŠLIENKA

Večer sa skláňa nad dňom
a v snoch noci plodí ráno.
Zastavím sa.
Zostanem.
Myšlienka ma predbehla,
pohľad mešká.
Rosa je v tráve
a škovránok namieste.
Deň sa narodil
a smädných do večera nebude.

AK VERNI

2. $\text{C}_2\text{H}_4 = \text{H}_2\text{C}=\text{CH}_2$ 7

Page 29

CHLIEB

Mám rád tmu
a mám rád aj bledú noc
a ráno voňajúce kávou i hriankou.
Málo.
Pravda.

A mám rád vôňu po tebe
a mám rád dozrievanie tebou
a mám rád tvoj dych
ako teplý, voňavý ranný chlieb.
Veľa.
Pravda.

A mám rád tvoje srdce
a mám rád prechádzky komorami
a mám rád tvoje ja.
Najviac.
Pravda.

CHŁOP

Z. Beksinski, "Beksiński" 1

1964-65

PRIŠLA SI

Návraty.
Veľká radosť.
Lúčenie.
Pomalé umieranie.
Prišla si
ako rodiace slnko tepla,
ako ráno nepoznané,
ako deň známy,
ako noc naša...

Počujem kroky
poznaného času
a lono sladkostí.

Počujem let vtákov
a počujem žatvu zeme
a počujem návrat domov.
Sladko a odovzdane
ako pred plodením človeka.
Prišla si.

LIST

Písanie sa už nenosí,
ale kto ti pery orosí...
Píšem,
lampa blčí nepokojom
a čas osud krája, med steká slabinou,
oriešky sú v podpazuší a mňa nič neruší.
Píšem ja tebe
alebo ty mne?

NOSTALGIA

Unavený som
z nastupujúcej tmy rodiaceho sa dňa
i zo sahary myšlienok

Unavený som
v spleti lanovia
i za rachotu padajúcich homolí

A pery vyprahnuté
hľadajú slabnúci tieň...
a dohára myseľ ťažkou vôňou,
telo sa do výšok skláňa...

Unavený som,
ale ako sa mám osviežiť v slnečných tmách,
keď zbohom mi zvoní od skál...

A pery vyprahnuté
už nič nenájdu v temnotách...

Chcem sa vrátiť do seba,
byť v blízkosti diaľok
a zamotaný v uzlíku tvojich prstov

Unavený som
a chcem sa vrátiť do seba
bez hraníc
a chcem zaspáť v tebe

Рига II

Э. Зинько, Рига, Латвия II

Рига II

MILÁ

Bludičky dokrúžili
a vesmír rozprestrel
dáždnik dráh
nad našimi tajomstvami.
Milé pre milú.

Sladké vlny lona
privolali Niagaru
a lúčili sa opretí perami
o čas nekonečna v nedohľadne
našiel veľký svet.
Milé pre milú.

TEN

Patrím k vám,
a vy ku mne tiež.
Vzduch, čo dýcham,
slnko, ktoré dávam,
svetlo, ktoré nosím
a všetko čo rád mám.
Tma a svetlo,
bolesť a radosť,
všetko je vo mne
a všetko je v nás...
Kde je dobro a zlo?
Kto odpovie?
Kde začína a končí?
Srdce a hory sú nekonečné
a pravda je iba v jednom mieste.
A krv je miazgou
vo vyschnutom riečišti.
Viem, že patrím k vám
a k mnohým,
ktorým stojím za kus života,
kde česť a vernosť je vesmírna dobrota.

Н. Г. Г.

2. 1944. «Рисунки» 17

Рисунки 23

OKAMIH

Tak teda zabudol som ti rieť
a impulz niesol moje telo do diaľných výšok.
Sotvaže donesie ti veterná depeša
nevyslovené slová.
Zamknem si ústa časom,
spútam nespútané.
Až prebolí
a príde chvíľa tá,
pretože je málo mi
pýtať sa
lietajúceho piesku,
čo prania prechováva cez traverzy
do priepasti...
Okamih.
Chvilka malá stačila len,
toľko povedať som ti chcel,
keď ozvena nešťastia
zostala mi navždy...
A okamih sa stratil
v bezodnej ničote...

SKRIPCH
E. CYRIL: "PACHY LADY" 14
K. K. K. K.

TVOJ LABYRINT

...hľadáš do pahreby svojich myšlienok a mlčíš,
hoci vieš,
že znova musíš spáliť nesplnené sľuby,
že znova musíš spopolniť myšlienkové kríže
a že znova musíš vytvoriť fénixa nových výziev a obáv z rozhodnutí,
ktoré budú v bezhlavom trepote krídel lži a právd
trápiť tvoje telo i myseľ...
...čas znova a vždy beží už mnohými smermi
a je raz твоjim väzňom
a ty inokedy jeho zajatcom
...znova rozkrúcaš kolovrat
a bežíš stále v bezodnom kruhu a špirále očakávaných ničôt,
v ktorom zabávaš, chváliš i urážaš seba ako jediné publikum
a pritom vieš, že v tom kolotoči rokov ti už nemá kto zatlieskať
...víťazstva, ak boli a prehry, ktoré sú tu vždy len
nekompromisne komentujú tvoj pot a slzy ako stoku,
ktorú si vytvoril vlastnou bezmocnosťou, ľahostajnosťou a zbabelosťou
...život si vybral teba vnútením anjela čo zabudol zavrieť nebo
a diabla, ktorému si otvoril dvere sám
...je tu hlas decembrového zvona v poslednej chodbe a v posledných dverách,
od ktorých si si nechal zobrať kľučku
...je najvyšší čas nepustiť sebaklam pravdy ako ešte nenarodenej lži
do svojho sebou uväzneného času meraného hodnotami,
ktoré sa nikdy neobjali a ani nepredbehli
...čas má však mieru a beží aj bez teba
a je tu znova a zasa nový s obavami, aby nebol pre teba ten istý,
ktorý si nezvládol
...čas je udychčaný, spotený a plný výčítiek,
že ťa znova nič nenaučil...
...čas je to tvoje ja, včera, dnes a aj zajtra...,
ale môžeš ho zmeniť len sám a sebou...
pre seba a pre iných
a teraz môžeš byť lepší a aj ty...

O LÁSKE NA VIANOCE

...rozžiarila si chute, zmysly a túžby,
už chýbajú mi len slová
a vzletné vyznania vety...,
aby som pohlol svetom i vesmírom...
a pokľakol ku kráse i bolesti,
čo so zrodom života i poznania sa radostí...

...prestala si sa báť vlastnej túžby,
rozohnala si hmlu myšlienok
a znova si sa objala s poznaním...
a pochopila si, že krehké lupienky pravdy
končia v lone poznania...

...ďaleko je to čo bolo
a blízko to čo už nebude,
len lono poznania je mĺkve
vo svojej nenaplnenej vlhkosti...

...a vôňa medu, orieškov a ihličia
zostáva večná na palette jesenného maliara
i kryštálových vločiek...
....si kométa, ktorá nevie pristáť
a objasniť tvoj úlomok je nekonečno
zimného večera s ďalekým ránom...

Figure at a Window 2. 1844. "Figure at a Window" by J.M.W. Turner J.M.W. Turner

CESTA NÁVRATOV

...kam kráčaš?....

Tam, kde nikdy nebolo detstvo,

Tam, kde už nikoho nestretne,

Tam, kde mu už nikto nepohladí jazvy tela i duše,

Tam, kde sa stratili všetky peklá i nebá jeho vekov

A tam, kde je všetko suché a vlhkým by malo byť...

Tvár sa mu vracia do seba

Voda do prameňa,

Slnko do tmy,

Mesiac do dňa,

Oheň do uhlíka,

Projektil do hlavne,

Dieťa do matky

a telo do hrobu...

A ja kam?!

Z núdze.

Z odvahy.

Alebo zo zbabelosti?

Pýtam si lístok možno do histórie

a viem,

že nebudem mať nikdy dosť vôle a odvahy na cestu,

z ktorej sa nedá vrátiť

aj keby som zaplatil sebou...

Two LAPPIN E. LAPPIN, RICHARD LAPPIN '97 J. LAPPIN '97

DÚHA PO KVAPKÁCH...

Neber mi moje trápenia,
neber mi moje sny,
neber mi moje JA,
keď stratila si sa v nekonečne
a čas sa vliekol s barlami.

.

Môžeš ma viniť zo zloby sveta,
pomstu písať do tváre,
dobrák nie som,
priznávam sa,
som len známy človek v neznáme.

Čo to za tiene obklopili ma to zrazu,
kto vtesnal sa do myšlienok,
kto daroval mi meč Damokla...
Búrka, hmla, lži,
a či pravda je to objednaná
alebo prúdy spomienok
alebo len pomedzi prsty piesok?

所 予 既 已 矣

$$E_{\text{LH}} = \text{POTENTIAL LUTALIN}$$

Page 29

VTL, MTR, LT

Konečne.

Mám to!

Mobil.

SMS.

Mobilná komunikácia.

Mobilná láska.

Vždy ti mám čo povedať.

Vždy ti mám čo napísať.

Vždy čakám na známe signály od teba.

Kde sú vibrácie od teba.

Signál známy.

Úžasné napätie.

Ešte úžasnejšie uvoľnenie.

SMS.

MTR.

VTL.

LT.

A k tomu piktogramy.

Známe i neznáme.

Všetko od rošoša.

Aj termíny.

Aj uistenia.

VTL. MTR. LT....

Ešte.

Mobil.

Ale hlavne ty.

LT!

LETA NABAPV

E. LETA NABAPV LETA NABAPV

LETA NABAPV

MÁJOVÁ ŠEHEREZÁDA

Niektó ti kýva.
Veď sa otoč.
Je to volania kolotoč...

Niektó ti kýva.
Vidiš, láska.
A to nie je zvyk bez hláska...

Niektó ti kýva.
Zdvihni bielu vlajku.
A pohľad' lonom krajku...

Niektó sa pýta.
Odpovedaj a dávaj.
Stačí kúsok mája do raja...

Niektó sľúbi.
Niektó dáva.
Neodmietni...

Ona hrotmi prs presne cieli
a lono je zasvätené bielej vlajke...

Pod' už májová Šeherezáda.
Inú nenájdeš vekmi.
Hoci pokúšaš...

Solí sa z vrchu.
Miluje sa bez vlajky.
Miluje sa spôsobne.

Všetko krásnie
a máj nikdy nie je oneskorene.

Mark Rothko Figure Crouching 1965

Pred nedávnom ma na chodbe školy zastavila študentka s prosbou o odpovede na otázky rýchlej ankety. Hneď na to zaznelo: Čo je podľa Vás šťastie? Vyslovil som to, čo je pre mňa najpresnejším vyjadrením tejto témy aj napriek tomu, že som k tomu dospel už dávno vypočutím dialógu hlavných hrdinov jednej starej rozprávky. Šťastie je šťastím vtedy ak prináša rovnaký pocit i všetkým ľuďom vôkol. Pripomenulo sa mi to teraz, keď sa ozvala Katka Volčková Sláviková a umožnila mi nahliadnúť do Dúhového labyrintu.

Šťastie- štiepenie atómov dobra v duši je nukleárnou nádherou a ideálom, snom. Je isté, že v tomto živote sú ľudia, ktorí robia všetko preto, aby sa žilo šťastnejšie. Rovna-

VIE-MTR-LT

2. 4. 2014. 10. 10. 2014. 21

10. 10. 2014. 21

CHAT

Odvahu schováš v anonymite,
Obavy v intimite.
Najprv si trúfneš hocijako a hocičím,
Veď maily, chaty, smajlíčky
a všetky ďalšie ajseku i skajpy
hrajú na rozkolísanú istotu.
Na víťazstvo lacného nepoznania.
Vyberieš si
a v depozitári ostáva anonymita
a v ponuke rozhodnutie.
Monitor nedočkavo ožíva
a chat sa mení na skrotenú lávu pravdy.
Stretnieš sa.
Káva a mochito.
Dve farby laku.
Chôdza deneuvue.
Riasy z montmártru.
Voňa s neznámym číslom.
Oči čo veľa vedia.
Ostatné je v očakávaní.
Otázky i odpovede.
Príliš dospelé.
Cítiš skúsenosti.
Očakávaš výzvu na zmenu.
Prečo nie.
Rád odchatuješ všetko
a ešte radšej
naživo story začneš.
Ďakujem chat
A ďakujem,
že si tu so mnou.
Chat na lásku.
Láska cez chat.
Teraz už jednoduché.
Krásny chat.

1941

2 figures: "Two Figures" 1941

Mark Rothko

Hoci v nás a na nás život až príliš často hovorí rečou čísel, vzorcov a zlúčenín a vládne nám fyzika, chémia a ekonomika, je úžasné dokázať sa prejsť vo svojom osobnom labyrinte a pritom vedieť nájsť v sebe kúsok poézie, nehy a umenia. Poézia je vo mne ako spomienka s trvalými farbami dúhy a tá ľúbostná má vždy krásne kontúry zmyselnosti, predstavivosti, očakávaní a aj návratov k chuti poznávať a nechať sa unášať minulými i budúcimi čarami ľudskej blízkosti. A Julove intímne verše a spovede popretkávané iskrivými kresbami Katky Slávikovej sú ešte viac ako dúha nad našou vnútornou lúkou. Ich dúhy sa nestratia v žiadnom labyrinte už len preto, že sú vodou, vzduchom i zemou života. Aj nášho. Mám radosť, že táto krásna kniha zavíta do života mojich kolegýň a kolegov za tárou a verím, že ju ocení každý kto bude mať šťastie si v nej zalistovať.

RNDr. Allan DUDINSKÝ,
prezident Asociácie lekárnikov Slovenska

ko ako je jasné, že mnohí sa procesu tohto napĺňania učia pomalšie. Básnici, poeti, maliari obrazov i slovných obrazov ďakujem Vám. Ďakujem za to, že ste tu aby ste poskytli možnosť priblíženia výsledkov našich hľadání duši v jej jazyku. Je to najpotrebnejší, no najmenej vyučovaný svetový jazyk. Teším sa Dúhovému labyrintu, ktorý je jedným lupienkom zo vzácneho súkvetia úprimných vyjadrení, ktoré napriek tomu, že sa nedajú naformátovať do peňaženky sú meradlom hodnôt nášho pokojného spánku. K sneniu ľaháme, ale k nemu i vstávame a ďakujeme za to ako nás dopĺňa energiou i vierou, že, to krásne ostane a nekrásne skrásneje.

Obdivujem výtvarnú tvorbu žien, ktoré tvoria bezmedzne žensky, naliehavo ale opatrne a poéziu básnikov vkladajúcich silu krehkej pravdy do jemných nádob veršov. Týmto súznením na mňa príjemne pôsobí táto spolupráca Katky Volčkovej Slávikovej a Jula Ondreja. Klasický obraz ako ilustrácia a verš ako akustický labyrint vysvetlení sú obohatené o motívy civilizačných prítomností a dýchajú sviežo a tajomne.

Sviežo ako návod na správne živé dýchanie a tajomne tak ako je tajomný dotyk túžby poznávať v momente jej naplnenia. Všetkým nám prajem tieto pocity šťastia.

Mgr. Jaroslav ONDO,
vysokoškolský pedagóg PU FHPV Prešov,
výtvarník, výtvarný a literárny teoretik a kritik

Teší ma všetko, čo odráža pozitívne emócie a najmä lásku v nás. Ani vo chvíli, keď listujem týmito stránkami, síce nemám jasnejšie v tom, ktorá z jej mnohých podôb ju autentickejšie vystihuje – či práve citlivo vyberané slová, či farby, tvary a obrazy, ktoré vyvstali pod rukami, vedenými srdcom. Zážitok tejto harmónie vám však zaručím, že v Dúhovom labyrinte sa dá pre lásku a s láskou kedykoľvek zatúlať a nemôžete zablúdiť. Vždy ste totiž pri celi ? ...a „smädných do večera nebude“.

Mgr. Veronika SLANINOVÁ,
redaktorka centra publicistiky
Slovenského rozhlasu, rádia Regina Košice

Slová vedia vyjadriť smútok, bolesť, radosť, potešenie. Vedia nás rozplakať, alebo nahlas rozosmiať. Ľudia majú dar hovoriť a písať. Forma komunikácie pomocou poézie je ako prežívať príbeh niekoho iného. Je to viac ako len sa na niekoho pozeráť a pozorovať ho. Autor sa pred vami odhaľuje, obnažuje a ukazuje svoje najtajnejšie zákutia duše. Zlo alebo dobro. Sny alebo skutočné zážitky. Všetko môžete vďaka poézii prežiť s ním a nájsť nové myšlienky, ktoré vás zavedú na dosiaľ neobjavenú cestu.

Ing. Monika KOHÚTOVÁ, MBA,
riaditeľka Divízie retailového bankovníctva
v UniCredit Bank

DÚHOVÝ LABYRINT

(výber z autorových básní)

Autor: Julo ONDREJ

Ilustrácie: Katka VOLČKOVÁ – SLÁVIK

Grafika: Slavo HALAMA, P+M, Turany

Tlač: P+M, Turany

ISBN 978-80-969047-5-4

Vydavateľ: Asociácia lekárnikov Slovenska, Martin, 2009

Priznám sa, že poznám Jula Ondreja ako majstra aforizmov, kde nám svieti ostrým svetlom a my kráčame po cestičke poznania ľudskej slabosti, absurdít života a aj vlastného poznania. V tejto knižke Julo vypol svoj halogén a necháva nás túlať labyrintom intimity, kde si každý musí hľadať svoju cestu, po ktorej bude dobrovoľne blúdiť, dotýkať sa vlastných emócií a objavovať nové a nové zákutia pocitov. Nebojme sa, tu sa nikto nestratí, tento labyrint je predsa dúhový.

Ing. Sína Niku,
predseda predstavenstva
PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie, a. s.

Aj keď v mojej každodennej práci sa s poetikou stretávam málo, som presvedčený, že poézia a umenie ako také má v živote ľudí nezastupiteľnú úlohu. Pekný obraz, zaujímavá socha, netradičná architektúra, pár slov básne... to sú veci, ktoré síce nemajú priamy vplyv na naše pohodlie, ale potešia dušu, prinesú pár krásnych chvíľ do nášho života, urobia ho pestrejším.

Myslím že aj zbierka básní „Dúhový labyrint“ vďaka citlivému peru autora Jula Ondreja a výrazným ilustráciám Katky Volčkovej – Slávik je z tých, ktoré svojou nežnou intimitou zastavia na chvíľu každodenný beh hodín a rozjasnia chvíle pohody.

JUDr. Pavel HAGYARI,
primátor mesta Prešov

Každé stretnutie s Julom Ondrejom býva pre mňa veľmi príjemným zážitkom a priznám sa, že sa vždy teším na to najbližšie. Mám pritom na mysli aj stretnutia, ktorých prostredníkom sú slová vtlačené cez papier do vnútorných labyrintov našich súkromných galérií. V nich autor podobne ako maliar vymieňa štetec za pero a slovami kreslí obraz sveta videného pohľadom s iskrou dobrodruha cez satirický úsmev chrabrého bojovníka. Aspoň tak som to vnímal doposiaľ. Nový, tak trochu aj očakávaný rozmer, prichádza so zbierkou poézie Dúhový labyrint. Pri nej si Julo na paletu vytlačil hrejivé farby dúhy príjemné na dotyk so štekľivým nádychom vône obnaženého brieždenia. Tieto riadky sú však len príslubom spomínaného stretnutia s jej autorom. Krídlami vstupnej brány sú listy, ktoré sa vám už podarilo otvoriť. Ráčte vstúpiť...

Mgr. art. Andrej HRNČIAR,
primátor mesta Martin

DÚHOVÝ LABYRINT
(výber z autorových básní)

Autor: Julo ONDREJ
Ilustrácie: Katka VOLČKOVÁ – SLÁVIK
Grafika: Slavo HALAMA, Martin
Tlač: P plus M, Turany

ISBN 978-80-969047-5-4

Vydavateľ: Asociácia lekárníkov Slovenska, Martin, 2009

Júlio

Ondrej

DÚHOVÝ
LABYRINT